

кжщни кучета тѣ произвели бул-терера, малко кученце прилично на булдока, съ неговата неустрашимостъ и страшни челюсти. Благодарение на тѣзи качества бул-терерътъ е най-добриятъ изтрѣбителъ на плъховетѣ. Той ги дебне не по лошо отъ котка, и тежко на този плъхъ, който попадне въ неговитѣ зжби.

Колкото и да сж неприятни плъховетѣ, но и за тѣхъ има любители. Между плъховетѣ има изроди — албиноси, бѣли съ червени очи. Тѣхъ понѣкога пазятъ въ кафези, дето много добре се размножаватъ. Тѣзи отгледани въ неволя бѣли плъхове ставатъ питомни като кучета. Поставятъ ги въ кафези или въ кутии. Стопанинътъ имъ ги туря въ пазвата си, на ржцетѣ и раменетѣ и плъхътъ му позволява да го върти въ ржцетѣ си, както той си иска, безъ да издава ни най-малко желание да го ухапе. Той е тѣй кроткъ като никое отъ нашитѣ кучета. Въ него нѣма ни най-малко страхъ отъ човѣка. Той напълно спокойно пие чай отъ чинията на господаря си, гризе отъ хлѣба, който е на масата, вмѣква се въ захарницата; и при всичко това той е чистоплѣтно животно.

Единъ голѣмъ майсторъ за опитомяване на животни взелъ веднажъ обикновенъ плъхъ и не само че го опитомилъ, но го и научилъ на различни игри. Плъхътъ му донасялъ подхвърлени нѣща, като куче, караулилъ като войникъ съ шапка и оржие; приструвалъ се на умрѣлъ, когато стреляли въ него.

Отде е дошълъ плъхътъ — това никой до сега не знае. Известно е само, че той живѣе въ кжщитѣ отъ незапомнени времена; въ горитѣ, степитѣ и пустинитѣ не се въдятъ плъхове. Заедно съ чувалитѣ съ жито често плъха занасятъ на корабитѣ, дето той